

El Poble de Salt

Organ del Cens polític del Centre Republicà

Periòdic quinzenal

La correspondència al Director
Els autors són responsables de llurs escrits

Preu: 15 cèntims

Una mena de demòcrates

La casualitat m'ha fet a mans un exemplar del darrer número de «L'Amic del Poble». Feia una bona tongada que no en tenia esment. Adhuc m'havia fet la íntima convicció que els nostres reaccionaris ja no «espigolaven». Però anava errat. El periodiquet de les dretes saltenques apareix a llum encara. N'acabo d'assaborir el darrer tast. Exquisit, per cert, com a ben pastat per unes manetes d'àngel. Però, mal paladar deu ésser el meu per a gustar menges així delicades. Perquè és la veritat que, tot i l'excel·lent impressió primera, de mica en mica s'ha anat esllanguint el regust de «pa de figues» que la lectura del «full inefable» m'havia deixat. Aquell obituari consternat de la Democràcia, sobretot, d'antuvi m'havia fet enternir. Pobra Democràcia! «Tots els símptomes que destaquen en molts països del món fan endevinar un fet cert i indiscutible: que la democràcia política va morint lentament, però de manera eficaç i decisiva». Per als «inefables amics», són proves irrecusables d'aquesta asseveració la discussió, al Parlament de la nostra República, del «projecte ominós» de Confessions i Congregacions religioses, que «ha deixat en tots—aguanteu-vos!—un regust feixístic ben acusat». Encara, en són testimonis fe-faents la defensa que fan les esquerres del sistema electoral majoritari i l'ofensiva «absurda i monstruosa», empresa contra el proporcionalista. Ves per on les dretes de Catalunya es declaren les més decidides partidàries dels avenços liberals i democràtics! Però, no havíem quedat, amb el Dr. Sardà i Salvany, que era pecat el liberalisme? I no són, precisament, les dretes que més plauen als «inefables amics», les que llegeixen «El Correo Catalán» i aplaudeixen els «discursos» de «Doña Urraca», no són, precisament, aquestes dretes les que s'han dit sempre enemigues recalitrants del parlamentarisme i de tot sistema de Democràcia? A què ve, doncs, senyors cacics de la nostra contrada, aquesta inopinada defensa dels més alambinats principis liberals? Per imperatius de consciència? Ara tot just la consciència us fa rum-rum? És que teniu por d'haver perdut les forces i de quedar-vos sense representació en les properes eleccions? Ja us hem vist d'una hora lluny.

Ara us dieu partidaris del sistema electoral proporcionalista perquè teniu la convicció que, d'aquesta manera, per més majoria que obtinguessin les esquerres, no els seria possible de governar sense el «vist i plau» de les oposicions, que és tant com dir que no s'avançaria ni una polzada. El que us cou és que les esquerres no es deixin fascinar pels mirallets de la Democràcia platònica que ara cuiteu a manejar amb intencions inconfessables. «Tu que tens el bec llarg—diu la guineu a la cigonya—fica el teu cap dins la meua boca i treu-me, per favor, aquest os que tinc entravessat al canyó.» Ah!

Però no ens ensibornareu una vegada més, senyors llops vestits d'ovella! La cigonya de la falla ha posat experiència i ja no es deixa entabanar per cap veu de sirena ploranera. Pobra Democràcia! Sí, efectivament, la Democràcia està en crisi. Però el vostre plant pel seu relaxament no és pas sincer. Si estiméssiu de debò la Democràcia, «inefables amics», ja no us quedarien avui llàgrimes per a plorar-la, perquè les hauríeu vessat totes durant els passats anys d'iniquitat que vosaltres ajudàreu a sostenir.

La Democràcia és un pacte, fruit de la civilització, entre les diverses forces contendents en les palestres polítiques. En virtut d'aquest pacte, d'aquest conveni, els partits polítics que demostrin posseir més simpaties entre tot el poble han de governar. Els al-

tres partits, des de l'oposició, poden controlar l'obra del que governa. Tots els grups ideològics han de poder fer sentir la veu de llurs representants en el Parlament. Oi, que és bonica la Democràcia? Però un conveni pot ésser trencat per un dels concertants. I les dretes, part concertant en el pacte de la Democràcia, què han fet sempre sinó rompre el conveni així que han tingut el poder? Està bé ésser bo; però massa bo, massa bo vol dir ruc. Està bé ésser demòcrata; però massa demòcrata, massa demòcrata vol dir impolític. Sobretot en els temps que correm. Llibertat, sí; però no pas per atemptar contra la llibertat. Això seria llibertinatge. Democràcia, sí; però no pas per a fer impossible el governament d'un estat democràtic. Pobra Democràcia! Està a punt d'ésser bona per anar a enterrar. Així ho constaten, almenys, els «inefables amics del poble». I li canten les absoltes consternats. Però no pas perquè Mussolini no deixa respirar els liberals i socialistes a Itàlia, no pas perquè Hitler persegueix a sang i a foc els elements avançats a Alemanya. Per a ells la Democràcia està perduda perquè en el nostre país el govern Azaña i les Corts de la República van esporgant paulatinament els privilegis seculars de les sectes confessionals i de les castes oligàrquiques.

Per a ells la Democràcia està perduda perquè els veritables demòcrates van perdre la ingenuïtat i no es deixen arrabassar així com així les conquestes assolides en dos anys de República. No fa, «inefables amics»? Una Democràcia que no es deixi encolomar un dictadoret feixista qualsevol, uix! quina Democràcia!

IU. BOHIGAS

Petits reportatges

El cacic saltenc, senyor Josep Vilaseca, n'ha fet una de les seves.—La víctima ha estat reclosa al Mas Julià.—El ciutadà Jaume Navarro ens conta algunes coses de gran interès.

Heus ací que romanien en el nostre Centre Republicà, assegut a l'entorn d'una taula i conversejant amicalment amb uns bons amics de Girona, quan tot d'una em sento uns copets a l'espatlla i una veu coneguda que em diu:—¿Vols un reportatge de palpitant actualitat pel teu periòdic? Vés-te'n ara mateix a Bescanó i pregunta per en Navarro. Ja veuràs quin munt de coses interessants que vas a saber sense que t'hagi de costar un cèntim.

Jo sí que em poso a riure i li faig de contesta: Vós sempre esteu de broma. Res, m'agrada el vostre tarannà!

—Com?—fa el meu amic tot somrient—. És que no són pas bromes el que dic, consti; són unes veritats com una catedral.

Mira si és així, que si et decideixes, fins em comprometo a venir a ajudar-te a fer aquest reportatge.

Tanmateix, com que aquestes darreres paraules semblen ésser dites amb un to tan formal i tan sincer, i que per més que hom dubti li fan néixer anhels de creure el contrari vulgues o no, no puc més que agafar-lo pel meu compte i parlar-li seriósament, a l'ensens que li exigeixo una tan raonable com franca explicació.

El meu amic no està per a explicacions ni satisfaccions de cap mena, sinó que em vol «for i mor» a Bescanó, per tal de trobar aquest home que es diu Jaume Navarro, i que, segons ell, és l'únic que té la clau per obrir la porta on es troba el meu possible «èxit» periodístic.

Essent així—dic al meu amic—no ens queda altra solució que agafar els nostres típics vehicles de dues rodes i cap a Bescanó manca gent. Ell accepta, i així fem.

—Aquest xicot —comença dient el meu acompanyant a l'home que ha d'ésser el meu entrevistat—és aquell que fa «El poble de Salt», i, havent-me demanat per favor que us el presentés, així és que ací el teniu i a la vostra disposició. Ara li podeu posar de relleu tot allò que el senyor Tarrés ha comès al vostre cunyat.

I així el bon home ens allarga la mà i encaixem amb molt de gust, puix que sempre és més agradable i més digne estrènyer la mà d'un honrat treballador, que no pas la mà d'un ric mal educat i escanya-pobres. Però tot seguit notem que als ulls del nostre nou amic hi van neixent, poquet a poc, un parell de llàgrimes. Seran de joia? Seran de dolor?...

—¿...?

—Perfectament. Si senyor, sí. D'això i no d'altra cosa anem ara a parlar. Veureu: Fa pocs dies que succeí un cas, que per la seva importància personal, és digne que tothom s'en faci sabedor. Doncs aquest tal senyor Tarrés, procurador de l'exmarquès de Camps, té uns treballadors tan dòcils i tan bons, que en fa, com aquell que diu, tot el que vol. Els té sotmesos sota la seva disciplina patronal, al mateix com si estiguessin exercint la condició de pàries! El que es mostra tossut a les seves ordres, planyeu-lo, car serà víctima de la injustícia i venjança més abominables. Aquest és el cas del meu cunyat.

—¿...?

—Sí. Aquest senyor procurador va tenir la santa barra—i perdoneu la meua manera de pronunciar avui les paraules—al dia de les eleccions de la Generalitat de donar una candidatura «lloguera» a cadascun dels seus subordinats, exigint-los que la tiressin a l'urna. Es dona el cas que un d'aquest treballadors no va anar a votar-la, precisament el que feia sis anys que treballava a la casa, guanyant quatre pessetes cada dia i trescant de fosc a fosc... Es cert que en venir la República li augmentaren el jornal d'una pesseta, i que pocs dies abans de les eleccions d'una altra i fins arribar a sis. Però vetací que una setmana després de les eleccions, va saber, el senyor Tarrés, per mitjà d'un confident dels mateixos treballadors que Josep Pascual, el meu vell cunyat, no havia tirat la papereta que ell li havia lliurat per aquest fi, i

fóu llavors quan ja vingué la persecució contra la persona del meu familiar.

—¿...?

—Evidentment. El senyor Tarrés va demanar-lo, i després de dir-li que era un perfecte gandul i tot allò que saben dir aquests homes, li quita una pesseta cada dia de jornal, tirant-li en cara que no la defensava i altres impromperis que àdhuc fa vergonya haver d'anomenar.

Parlament del Sr. Macià, diumenge a Besalú.

Ciudadans: He vingut ací per poder fruit d'aquest magnífic espectacle que oferiu. He vingut ací per dir-vos que la sang que va vessar-se en aquest camp, la sang generosa d'aquells màrtirs, fou la contribució de sang que cal que de tant en tant es doni per la llibertat.

Es necessari que sapiguen que la llibertat no ve en una safata, sinó que cal, per a obtenir-la i per merèixer-la, el sacrifici de cada dia, l'esforç de tots els moments, per damunt la nostra salut, del nostre benestar, i, si cal, per damunt i tot de la nostra vida. La llibertat és una cosa santa i cal guanyar-la. És indispensable en la dignitat humana. Que no parlin, doncs, en nom de Déu contra la llibertat, que no invoquin el nom de Jesús contra la llibertat, perquè Jesús, amics meus, va treure violentament els mercaders del temple, estimà els pobres, defensà els humils i lluità i morí per ells. És indigne, repeteixo, posar-se aquests noms a la boca per utilitzar-los contra les llibertats humanes. També és indigne utilitzar-los per mantenir la diferència de classes.

Nosaltres parlem de llibertat perquè volem que en frueixin tots els homes de la terra, i no pararem fins a realitzar-ho, a la redempció de tots els que no en frueixen.

Es per això, estimats amics meus, que voldria que sentíssiu tots la fe que jo sento per Cata-

—¿...?

—Es ací on el meu cunyat Pascual es dona compte que tot plegat no és res més que una venjança del senyor Tarrés, i comença a estar neguitós i capficat, sempre de mal humor, ni menjar ni gairebé dormir..., i fins que ha perdut les facultats mentals i l'hem hagut de portar al Manicomi, deixant la pobra família en la més trista situació.

AGUSTÍ CABRIJA

lunya, i que tinguéssiu confiança en l'acció paternal que durà a terme el Govern de la Generalitat.

Ha arribat l'hora que ens governem nosaltres mateixos amb lleis d'arrel catalana, escrites en català per catalans, i que, escoltant els batecs del poble, en siguin la interpretació legal.

Són molts i molt importants els projectes que, amb els ulls posats damunt la realitat de Catalunya, té el nostre Govern; i tingueu la seguretat que, a mesura que els mitjans vagin permetent-nos-ho, els anirem realitzant.

Tingueu fe en el nostre entusiasme! Tingueu confiança en el nostre bon desig de fer de Catalunya aquella pàtria gran i generosa, oberta als ideals, que tots nosaltres desitgem!

Tant en cultura com en obres socials, la Generalitat es posarà immediatament a la tasca amb un zel que suplirà l'endarreriment en què es trobem i les deficiències dels Governos de la monarquia.

Permeteu que m'acomodi de vosaltres, ja que he de tornar a Barcelona per assistir a un altre acte.

Tingueu la seguretat, però, que les dretes no venceran en les pròximes eleccions. Contribuiu al triomf de les esquerres amb el vostre entusiasme, i estiguem tots disposats a defensar les llibertats conquerides amb tant d'esforç, i a prosseguir la

lluita fins anar-ne aconseguint de noves, cada vegada més àmplies. Es necessari demostrar que volem el triomf del dret i de la justícia per damunt de tot!

Una abraçada ben estreta i ben efusiva, amics meus, i tingueu la seguretat que el Govern de Catalunya vetlla per vosaltres.

(El discurs del senyor Macià, que havia estat interromput diverses vegades pels aplaudiments, fou coronat amb una ovació.)

Libreria Catalunya

Pi Margall 182

Veïnat de Salt

Diaris - Revistes - Novel·les - Figurins - Postals - Paperia - Impresos - Material per a escriptori - Segells de cautxú i rètols esmalt.

Miquel Santaló

Es el cap de la minoria d'Esquerra Republicana de Catalunya al Parlament de la República, on substituï el senyor Companys quan l'actual president de les Corts Catalanes fou elevat a aquesta alta magistratura, i que presentà i defensà amb l'eloqüència i claredat d'argumentació que li han donat una justa fama la proposició de confiança al Govern que presideix el senyor Azaña.

Entre els prestigiosos noms de primer rengle del nostre partit, el de Miquel Santaló destaca ben merescudament. Són a la memòria de tots els catalans les seves intervencions, sempre oportuníssimes, en els debats que precediren l'aprovació de l'Estatut de Catalunya. Per als militats d'Esquerra Republicana, que han pogut seguir de prop la seva trajectòria política i que han pogut escoltar-lo en els congressos del partit, la vàlua excepcional d'en Santaló no és cap secret.

Ens complau afegir una felicitació efusiva a les que li ha valgut la seva darrera intervenció parlamentària, en un moment delicat per a les orientacions polítiques que sustenta el gabinet Azaña, al bon èxit de les quals Catalunya no pot ésser insensible.

De «L'Opinió»

Comentaris Trets que no maten

El problema social és troba estancat novament i no s'inicia en absolut cap avenç. Al davant de la C. N. T., continuen els mateixos homes incomprensius i desconexors de tot el que li manca a la classe treballadora per a la seva total emancipació.

La seva mentalitat sols arriba a pensar en la revolta d'avui, la de demà, la de demà passat.

Són els homes que sols fan la revolta per la revolta. Són aquells que per més que triomfessin els seus ideals, sempre es col·locarien a l'oposició perquè el seu pla és el de guerra continuada i sense ella ja no són revolucionaris i segons ella tampoc anarquistes.

En realitat, d'aquests homes no en podem esperar res pràctic ni de profit, al contrari; la seva tasca, mentre actuen serà contraproduent entre les masses obreres que, incautes, creuen en els seus procedirs.

La revolta per la revolta! Heus ací del que, en realitat, són fonamentadors i que dista força de l'ortodòxia anarquista.

Amb aquesta concepció estúpida en què orienten la seva actuació, no fan altra cosa que donar raó a aquells il·lusos — però que en aquest cas tenen tota la raó — que creuen que l'anarquisme vol dir terrorisme.

A més, ¿és que els obrers agrupats a la C. N. T. com a baluard de defensa dels seus interessos econòmic-socials, poden seguir l'actuació dels quatre aixelabrats que, prenent com a tapadora la C. N. T., es llancen a fer revoltes incoherents, sense cap orientació i sense cap programa bàsic d'actuació en cas de triomfar?

Llançant-se al carrer a fer la revolta, per exemple, perquè hi ha una vaga. Això ja és motiu de fer una revolta. En canvi, desconexen, perquè tots ells són curts de gambals, els grans problemes socials en el seu fons. Ells, d'una manera infantívola — i tan oposada a la de l'home de fermes conviccions socials —, disfrutaran dient en la «Soli», per exemple, «En tal poble hem guanyat una vaga. Els socialistes han hagut de passar pel tub» Desgraciats aquells pobres d'esperit que amb aquesta psicologia barata satisfan els seus afanys! Desgraciats perquè són els mateixos que pel seu mal procedir entre la classe treballadora, han fet que es deturés el seu procés evolutiu, dins l'ordre social.

HEL' LENI SEGUÍ
(Fill del Noi del Sucre)

En un dels darrers números de «Despertar», hom aprofitava els debats de les Corts de la República amb motiu dels successos de Casas Viejas, per a fer campanya contra l'Esquerra i contra les eleccions. Tothom és lliure d'opinar com li sembli i de combatre decentment els criteris oposats. Però mai no és lícit ni honorable de valdre's de la falsetat més desvergonyida per a fer-ne arma de combat. I en això han caigut precisament els col·legues de «Despertar» en publicar, en un entrefilet d'un número passat, que l'«Esquerra Republicana de Catalunya havia votat a favor dels assassins dels obrers de Casas Viejas». Això només és capaç d'escriure-ho un irresponsable que no té ni la franquesa d'estampar-hi el seu nom al dèssota. L'Esquerra Republicana, i amb ella tots els partits governamentals, no votaren, com diu insidiosament «Despertar», a favor dels assassins dels obrers de Casas Viejas. Les paraules que pronuncià el Cap de la minoria de l'Esquerra, el nostre diputat Miquel Santaló, expressen precisament tot el contrari del que afirma «Despertar». Es demanà que s'investiguessin els fets dolorosos de Casas Viejas per a fer justícia estricta a qui en fos mereixedor. I per això es votà la moció de confiança al Govern. El discurs de Manuel Aznar en la sessió parlamentària de dimarts dia 7, prova que s'han portat a terme amb tota escrupolositat els treballs d'esbrinament dels fets ocorreguts a Casas Viejas. I la sincera i clara manifestació del Cap del Govern reconeixent que la força pública s'havia extralimitat del seu deure i que s'havien perpetrat algunes iníquies execucions, és garantia que la República sabrà fer justícia neta i pelada i que no ocorrerà el que succeïa en temps de l'antic règim, que els crims comesos per la força pública quedaven sempre en el silenci i llurs responsables en la impunitat. Però els nostres faïstes no tenen en compte aquestes coses. La qüestió és fer campanya contra els partits esquerrens. I després s'enfadaran si els diem còmplices de la reacció i del lerrouxisme.

Un amic nostre de Bescanó, l'altre dia va sentir aquesta conversa: —Ola, noi; on vas? —Vaig

a buscar tabac. — Escolta una mica. ¿Què hem de fer en les eleccions que vénen? Hem de tombar el Govern perquè no ho fa bé en això de les Congregacions religioses. Ens ho volen treure tot i nosaltres no ho podem consentir. ¿Què faran els pobres capellans i els «hermanos» si els treuen? Es moriran de fam.

Ara jo dic: ¿Per què no els manteniu vosaltres? Voleu que els capellans no es morin de fam, però que els mantinguem els altres. I diuen que a Espanya hi ha molts catòlics. Però quasi tots són així.

No transcorre bon temps per als administradors «esbirros». Ens conten que dies enrera un d'aquests fou rebut en un poble de l'Empordà amb indubtables manifestacions de terrible «simpatia» per part d'uns «pacífics» masovers. No ens ho han volgut dir, però gairebé assegurariem de qui es tractava. Hi ha caràcter que es saben fer «estimar»!

Els cacics de Bescanó han tingut algunes reunions clandestines per a confeccionar una candidatura a fi de posar-la enfront de la nostra el dia de les eleccions. Ull viu, ciutadans! No us deixeu ensarronar per aquesta gent que són llops disfressats d'ovelles i que només miren els seus profits ben contraris als vostres.

Molts asseguren que la construcció del nou cementiri de Bescanó és ja un fet. I jo dic: Si tinguéssim un pa que durés tant i no es tornés mai sec, que en menjaríem de pa tou! Mentre el caciquisme sigui l'amo, haurem d'ésser enterrats dins aquella capsula de llumins. Què hi farem! Paciència!

Un ruc, amb ulleres verdes, tot ho veu de color d'alfals. Però si se les penja vermelles, llavors se li encén un terrible apetit de sang i fetge i es fa redactor, per calmar-se, de qualsevol periodiquet de la F. A. I.

«L'estil és un reflex de l'ànima. L'estil és l'home. Si un home, parlant o escrivint, empra un estil baix, és que la seva ànima és baixa. Els qui es trobin en aquestes condicions, haurien d'abstenir-se d'intervenir en els debats públics. I en el cas que ells no s'adonin de la inferiori-

tat pròpia, els qui tenen l'autoritat, el control o la responsabilitat dels agrupaments i de les publicacions, haurien d'imposar-los el respecte als altres i el respecte a si mateixos.»

Sembla que els elements caciquils d'aquesta població ja es preparen per a les eleccions de regidors. Tot sovint veiem «converses» i «reunions» que no ens agraden gaire. De totes maneres, que no es facin il·lusions, perquè a Casa de la Vila no hi entraran pas mai més a manganer els interessos comunals. Es hora de les esquerres i no de les dretes. No és això, nois?

Ara sí que el nostre mossèn Joan estarà satisfet de debò, car aquests dies de «novenari» ha fet uns èxits que no tenen parió. Fins diumenge passat a la tarda. a l'Església no s'hi cabia de tanta gent. Res, que mossèn Joanet és l'amo de la situació i prou. I no s'enfadi, eh? O si no renyirem.

L'altre dia el venerable Macià va sorprendre la donya F. A. I. plorant.

—Què plora, bona senyora?
—Ai, don Francesc! No sé si ho sap vostè que de mil fills que tenia a casa només he quedat amb quatre, i el que és més dolorós encara és que d'aquests quatre no n'hi ha cap que valgui cap «quarto», perquè tot el que guanyen s'ho volen només per ells. Jo estic perduda, neguitosa, exasperada...

—Vol un consell? Deixi les pistoles i treballi.

Per què prediquen odi en lloc d'amor? Per què prediquen violència en lloc de tolerància? Per què prediquen, en lloc de germanor, venjança?

Ara més que mai: Visca la República! Mori el feixisme!

Tirant Pedretes

Què fan, En Papitu i la Genoveva? Diu que aviat es casaran i molt feliços seran. Ho celebrem.

La formosa Maria, fa quatre dies que no ha vist l'hereuet Berga, i aquest en fa sis que no ha vist a ella. Ja cal que mirin de trobar-se, o si no l'enyorança els matarà. Ui, fan una cara..!

«La Pena dels Solters», el dia 43 del mes en curs, celebrà reunió general extraordinària en el seu casal social, per a tractar d'assumptes de màxima transcendència. En Niceto i En Met, tenen presentades dues «esmenes» sobre l'afer Bohigas-Cabruja i Maria-Conchita. Sembla que hi haurà alguns debats que faran aixecar els cabells de punta. El Governador civil de la «província», hi enviarà dos «piquets» de guàrdies d'Assalt per un si d'acàs.

Ens sembla molt bé la gentil parella Roig-Antonieta. Diuen que s'estimen molt, que aviat sortiran... dels seus niuets de dolor i cobejança. Està bé; molt bé, home.

En Papitu i la Pilar, diuen que aviat es volen casar. I com que són dos ocells molt fins, els augurem feliços i pròspers destins. Res més per avui, nois.

En Pauet i la Maria, segueixen estimant-se amb la mateixa fruïció de sempre. Moltes felicitats... i bons aliments.

Entren a formar part de la Junta Directiva de la «Pena dels solters», els companys Climent, Mussitu i Tarrés. Fins al número vinent.

Ens han dit que en Mota petit està enamorat. De qui? En el número vinent ho direm, car ara no ens és possible, malgrat el nostre interès a xerrar-ho.

Fa dies que no hem parlat de la xamosa Catarineta P. Avui, doncs, li dediquem aquesta floreta, perquè pensi força en nosaltres, que no la podem deixar de recordar ni un sol minut. Adéu, aimada del nostre cor!

La bonica Lluïseta ha trobat un xicotet, que és diu Ciset i és molt aixericadet. Aviat sabrem més coses i les posarem en vigor.

En Conrad, aquell simpàtic hortolà que treballa a Sta. Eugènia ha renyit amb la seva estimada Carmeta.

Esperem que la cosa s'arreglarà aviat, car ens sembla que l'hortolà no deixarà perdre un planter tan formós com és la minyoneta de cân Peret.

En Ciset de cân Ribot ha fet feina de la bona: per fi ha enamorat la simpàtica Maria. Diem això, perquè molt sovint els veiem al Cinema.

Polítiques Des de Bescanó

El proper dilluns, a dos quarts de 10 de la vetlla, tindrà lloc a la Biblioteca municipal de Girona, la conferència que s'hagué d'ajornar dies enrera, a càrrec del Diputat socialista al Parlament, senyor M. Serra i Moret, el qual dissertarà sobre el tema d'actualitat «Vida i obra de Karl Marx».

Una orquestrina excel·lent

Hem tingut ocasió d'escoltar una orquestrina excel·lent: la «Unió Artística de Vidreres».

Es ben agradós de trobar-se enfront d'una orquestrina que interpreta la música amb una justesa perfecta, que sap matisar bellament les frases musicals, i dóna la sensació que els seus components tenen de fàcil els instruments respectius. Ultra aquest conjunt admirable, cal remarcar la vàlua de qualques individualitats, tal com—per no citar-ne més que una—el formidable trompeta solista, que li dóna aquell aire brillant, net i mogut que és l'essència de la música americana.

Esportives

FUTBOL

Dos sensacionals partits per al proper diumenge

El proper diumenge, dia 20 dels corrents, a l'Estadi de Vista Alegre tindran lloc dos grans partits amistosos de fútbol.

El primer començarà a un quart de tres entre «J.D. de Salt» i el «Girona F.C.» (tercer equip).

El segon encontre és senyalat per a quarts de quatre, i el jugaran el potent onze de la renomada Peña «Els Ràpids» del Granollers S.C. i l'equip B del «Girona F.C.».

No cal fer elogis de l'equip de Granollers, puix de tots és coneguda la seva vàlua, la qual el conceptua com un contrincant perillós i com a una de les millors «penyes» de Catalunya.

Veïns de Bescanó: S'apropen eleccions, s'apropa el dia en què teniu de demostrar, una vegada més, el vostre esperit de republicanisme de què tantes voltes heu donat proves. Amics de Bescanó: no és molt llunyà el dia en què haureu d'anar a dipositar a l'urna la vostra papereta per a escollir entre els homes del poble que estiguin més capacitats per a administrar els vostres interessos morals i materials. No us recomano altra cosa que, quan aneu a votar, tingueu molta cura amb el què voteu. Trieu, garbelleu entre els vostres homes, no us deixeu enganyar per falses promeses. Trieu homes que tinguin intel·ligència i bona voluntat, homes purament esquerrans i d'un criteri recte, que siguin ben independents, perquè puguin fer el que els dicti la consciència. No feu com l'altra vegada, que els homes que vàreu posar al Consistori us han resultat «sevillans», com aquelles monedes de 5 pessetes que ningú no vol; homes que en llur majoria han fet gairebé el mateix que feien els de la monarquia, que s'han deixat abrigar pels cacics, pels molts cacics que encara hi ha en aquest poble, que no es recorden que estem en un règim netament republicà i que les coses han canviat totalment. Feu per manera que tots els projectes de la gent reaccionària quedin fracassats, tingueu confiança en l'Esquerra Republicana de Catalunya. Ella és la que ens guia al benestar moral i material que tots desitgem. Fins abans de pujar la República hem estat administrats i governats per aquella gent caciquil, mancada de sentiments humans, que sempre ha fet les coses a mida de la seva consciència, perjudicant sempre la classe explotada, carregant sempre els impostos damunt nostre per ells poder estalviar-se de pagar. I per això diuen mal de la República, perquè considera tots els ciutadans amb els mateixos drets i deures.

JOSEP ALSINA

Bescanó 6-3-33.

NOTICIARI

La conferència sobre «Evolució i competència del Municipi» que donà el dimecres dia 15 del corrent, en el Centre Republicà, el nostre bon amic i culte Secretari d'aquest Ajuntament, Sr. Joan Quer i Torrent, resultà

interessantíssima i meresqu Shore una nodrida salva d'aplaudiments i felicitacions per part del nombrós públic que acudí a escoltar-la.

El dia 14 d'abril, festa de la República, el diputat Sr. Miquel Santaló ocuparà la tribuna del Centre Republicà per a exposar-nos l'obra realitzada per la República d'ençà de la seva proclamació.

També, en tal dia, l'aplaudida cobla-orquestra «L'Emporitana» de Veiges, ens farà gaudir amb el seu escollit repertori de sardanes, concerts i balls.

Dies endarrera es reuní la «Joventut Unida» d'aquest poble per a tractar sobre el que s'ha de fer per a la propera «Festa Major». S'acordà emprendre's la festa com l'any passat i contractar un parell de les millors orquestres-orquestrines de gran modernitat.

El dissabte dia 11 es reuní en assemblea extraordinària la Junta general del Centre Republicà.

El «Grup Excursionista „Germanor» prepara per a dins de poc una excursió-camping al magnífic i ingent Puig Sacalm, de la comarca d'Olot.

La secció dramàtica «Foc Nou» representà, diumenge passat, «La Fàbrica Vella», de Francesc Parcerisa, a Sant Jaume de Llierca i a Olot, assolint un èxit molt important.

Aquesta secció dramàtica prepara per a dins breus dies el magistral drama de J. Millàs-Raurell, «La Llotja».

El passat dia 15 fou enterrat a l'edat de 74 anys, Marcel·lí Brugué, pare del nostre bon amic i ex-regidor d'aquest Consistori, Pere Brugué. Descansi en pau el finat, i rebi la seva família el nostre més sentit i sincer condol.

El nostre Ajuntament acordà contribuir amb la quantitat de 25 ptes. a l'erecció d'un monument a Santiago Rossinyol en els jardins d'Aranjuez.

També acordà adquirir l'excel·lent àlbum de les Corts Constituents, editat amb gust impecable per l'Editorial Ribes

Ha estat nomenat corresponent literari en aquest poble del periòdic «L'Opinió», el nostre company Agustí Cabruja.

Imp. Salomó Marqués.—Girona